

Proloog

Amelia

Puffin Island, met zijn winderige kliffen en ruige kustlijn, was ooit een plek van verbondenheid en stabiliteit geweest voor Amelia Brown. Maar nu, nu droeg elke centimeter ervan herinneringen aan haar vader, die te vroeg was omgekomen door een tragisch jachtongeluk, en was het een plek van verdriet en rouw. Ethan Brown had met heel zijn hart van haar gehouden en haar liefde voor het geschreven woord gevoed, eerst door haar te leren lezen en daarna door haar met passie te leren schrijven. Maar nu was hij er niet meer en was Amelia alleen.

Haar maag draaide zich om toen ze de smalle, krakende trap op liep die naar het kantoor van Edgar Carmichael leidde. De oude advocaat was al zo lang als iedereen zich kon herinneren een gegeven op Puffin Island. En zijn kantoor, verscho- len boven een antiekwinkel aan Anchor Way, was klein en bescheiden, en slechts het vervaagde bord dat buiten wankel aan een roestige ketting hing, verraadde dat het er überhaupt was. Ondanks de bescheiden buitenkant was dit de plek waar talloze familietradities van Puffin Island waren bepaald, en vandaag zou haar eigen lot hier worden beslist.

De geur van koffie kwam Amelia tegemoet toen ze de slecht

verlichte kamer binnenstapte. Edgars kantoor was een tijd-capsule, elk oppervlak versierd met tekenen die wezen op een rustig leven vol bezinning. De planken bogen door onder het gewicht van dikke juridische boekwerken en stoffige dossiers van lang geleden afgesloten zaken. Het grote eikenhouten bureau was het middelpunt van de kamer, het oppervlak bedekt met papieren, die evengoed zorgvuldig geordend waren. Links van het bureau liet een klein raam een paar stralen middaglicht binnen.

Edgar was jarenlang een vriend van haar vader geweest. Hij droeg een versleten maar net pak, was eind zestig en had peper-en-zoutkleurig haar dat onhandelbaar krulde in zijn nek. Zijn lichtblauwe ogen, scherp en kritisch, waren half verborgen achter een bril met een metalen montuur die voortdurend van zijn neus af glipte. Edgar had zijn hele leven op het eiland gewoond en was de vaste advocaat van bijna alle eilandbewoners. Hij kende de geschiedenis van elke familie en alle roddels, en omdat hij erg op zichzelf was, was hij de ideale geheimenbewaarder.

Hij stond op toen ze binnenkwam. ‘Amelia,’ zei hij op een vriendelijke en rustige toon. ‘Het spijt me vreselijk van de omstandigheden. Ga zitten, alsjeblieft.’

Amelia glimlachte flauwtjes en liet zich op een stoel zakken. Ze voelde zich gespannen. ‘Dank je, Edgar. Ik... Ik begrijp dit allemaal niet. Het ongeluk, deze testamentlezing, alles voelt verkeerd.’

Hij knikte. Zijn gezicht stond ernstig. ‘Ik begrijp het. Het overlijden van je vader was voor ons allemaal een schok.’

Voordat Amelia kon reageren, kraakte de deur van het kantoor en kwam Vivienne Langford binnen, die precies zo kwaadaardig was als ze eruitzag, wist Amelia. Ze was geheel

in het zwart gekleed, haar ravenzwarte haar viel in glanzende golven over haar rug en haar lippen waren gestift in de kleur van vers bloed. Het scherpe geklik van haar hakken op de houten vloer weerklonk als een doodsklok in de kleine kamer, terwijl ze zelfverzekerd naar haar stoel liep. Haar donkere ogen glinsterend toen ze een korte, minachtende blik op Amelia wierp.

‘Edgar, lieverd,’ zei ze poeslief, haar stem vol valse warmte. ‘Ik neem aan dat dit niet lang zal duren?’

Amelia verstijfde op haar stoel, haar blik gericht op de vrouw die tussen haar en haar vader was gekomen. Vivienne was als een storm in het leven van Ethan Brown gekomen en had hem met haar charme en ambitie voor zich gewonnen. Als succesvol literair agent wist ze hoe ze moest krijgen wat ze wilde, en ze had haar zinnen gezet op Amelia’s vader – en nu blijkbaar ook op alles wat hij bezat.

Edgar schraapte zijn keel en gebaarde Vivienne om plaats te nemen. ‘We beginnen zo.’

Vivienne ging zitten met de gratie van een kat, haar benen gekruist en haar handen elegant op haar knieën, een lichte grijns op haar lippen. Amelia’s bloed kookte toen ze naar Viviennes zelfvoldane kalmte keek, zich er terdege van bewust dat deze vrouw de aanleiding was geweest voor alles wat er mis was gegaan in haar relatie met haar vader vlak voor zijn overlijden. De ruzies, de afstand, de uiteindelijke vervreemding: het was allemaal de schuld van Vivienne.

Edgar rommelde wat met een stapel papieren op zijn bureau, duidelijk ongemakkelijk vanwege de spanning die de kamer vulde. Na een lange pauze keek hij op, schoof zijn bril recht en maakte zich klaar om het testament voor te lezen.

‘Zoals jullie beiden weten,’ begon Edgar, zijn stem vastbera-

den maar zwaar door het gewicht van wat hij op het punt stond te onthullen, ‘is dit het laatste testament van Ethan Brown. Het is zes maanden geleden opgesteld en ondertekend.’

Amelia’s hart ging tekeer. Ze had geen idee wat ze kon verwachten, maar haar vader zou haar zeker niet zijn vergeten. Hij had altijd beloofd dat het ouderlijk huis – hún huis – op een dag van haar zou worden. Het was hun toevluchtsoord, de plek waar ze talloze herinneringen hadden gedeeld. Het was ondenkbaar dat hij het aan iemand anders zou nalaten, laat staan aan Vivienne.

Edgar ging verder met lezen. Monotoon somde hij de verschillende bezittingen en kleine legaten op. Amelia nam de details nauwelijks waar, haar gedachten waren bij wat echt belangrijk was: het huis. Haar ouderlijk huis, gelegen op de kliffen, met uitzicht op de eindeloze oceaan was een belangrijk deel van haar bestaan.

Eindelijk kwam Edgar bij het belangrijkste stuk van het testament.

‘Aan mijn geliefde dochter, Amelia Brown, laat ik mijn spaargeld, beleggingen en alle persoonlijke bezittingen in mijn studeerkamer na.’

Amelia ademde uit en de beklemming op haar borst werd iets verlicht. Ze zou in ieder geval iets van haar vaders bezittingen krijgen. Maar toen Edgars stem lichtjes trilde terwijl hij verder las, zonk de moed haar opnieuw in de schoenen.

‘En aan Vivienne Langford,’ las Edgar langzaam, alsof hij zelf twijfelde aan de woorden, ‘laat ik het familiehuis, Dune House, na. Evenals het omliggende landgoed.’

Er viel een oorverdovende stilte en Amelia’s wereld leek op zijn kop te staan. Even dacht ze dat ze zich vergist had, dat haar geest op de een of andere manier Edgars woorden had

verdraaid. Maar de misselijkmakende realiteit drong snel tot haar door. Haar vader, haar eigen vader, had het huis nagelaten aan... Vivienne?

Ze staaarde Edgar vol ongeloof aan. ‘Nee,’ fluisterde ze, terwijl ze haar hoofd schudde. ‘Dat kan niet kloppen.’

Edgar legde met licht trillende handen de papieren neer. Zelfs hij leek geschokt door de inhoud van het testament. ‘Het... het spijt me, Amelia. Dit is wat je vader heeft ondertekend. Maar dit testament is niet met mij opgesteld.’

‘Ethan besloot mijn notaris in te schakelen.’ Viviennes grijns werd breder en haar rode lippen krulden zich tot een groteske, triomfantelijke glimlach. Ze leunde achterover in haar stoel, sloeg haar benen over elkaar met de gratie van een koningin en klakte tevreden met haar tong. ‘Nou, het lijkt erop dat Ethan toch wist wat het beste was,’ zei ze minzaam.

Amelia’s woede barstte naar buiten als lava. Ze schoot uit haar stoel, haar handen tot vuisten gebald. ‘Jij! Jij hebt hem gemanipuleerd! Je bent nog maar net in zijn leven. Dit is niet wat hij wilde... Dat weet ik gewoon!’

Er lag iets sinisters in Viviennes donkere ogen, en ondanks Amelia’s uitbarsting bleef haar gezicht onbewogen. ‘Echt, Amelia, wat een drama. Ik begrijp dat je van streek bent, maar het testament is duidelijk. Dune House is nu van mij.’

‘Ik ga hiertegen in beroep,’ riep Amelia, haar stem trillend van emotie. ‘Het maakt me niet uit wat het kost. Ik laat je mijn ouderlijk huis niet stelen!’

Vivienne stond op. Haar lange jas zwaaide heen en weer terwijl ze bewoog. Ze ging rechtop staan, torende boven Amelia uit en keek kil en geamuseerd op haar neer. ‘Je kunt het proberen, schat. Maar de wet staat aan mijn kant. En zoals je weet, ben ik erg goed in winnen.’

Na een laatste venijnige glimlach draaide ze zich om en liep op haar gemak naar de deur.

Amelia keek haar na, terwijl woede en wanhoop als golven in een storm door haar heen sloegen. Het geluid van Viviennes hakken klonk nog lang na, elke klik een herinnering aan de macht die ze nu had.

Edgar staaarde stilletjes naar het testament voor hem, zijn wenkbrauwen gefronst. ‘Amelia,’ zei hij zachtjes. ‘Ik... ik begrijp het ook niet. Dit is niet wat ik van je vader had verwacht. Ik ken hem al jaren, en dit... dit klopt niet.’

Amelia zakte achterover in haar stoel, haar lichaam trilde. ‘Hij zou me dit niet aandoen,’ fluisterde ze. ‘Er is iets mis. Ik moet hiertegen vechten, Edgar. Ik kan haar niet laten winnen.’

Edgar knikte langzaam. Zijn blik was bezorgd maar vastberaden. ‘We zullen alle mogelijkheden onderzoeken,’ zei hij. ‘Dat beloof ik je. We kunnen dit niet zomaar laten gebeuren.’

Terwijl Amelia in het stille kantoor zat, drukte het gewicht van wat er net was gebeurd als een verstikkende mist op haar neer. Ze had haar vader verloren en nu leek het erop dat ze alles zou verliezen wat hij haar had beloofd.

1

Jack Hartwell

Londen

Het was begin september, een van die dagen waarop het weer niet goed wist wat het wilde doen. Een dikke laag grijze wolken hing laag aan de hemel en dreigde met regen, maar die kwam niet. Jack Hartwell staaarde met een wazige blik door de met condens bedekte ramen naar de wereld buiten zijn flat, zijn gedachten een grote wirwar. September voelde altijd als een overgangsm aand, een pauze tussen wat was geweest en wat nog zou komen, en vandaag was dat niet anders.

Hij keek naar de boeken die hij had geschreven, netjes naast elkaar op de plank. Hij had nooit gedacht dat zijn carrière zo zou verlopen. Hij was een auteur met een reeks goed ontvangen reisboeken op zijn naam. Voor elk boek had hij uitvoerig onderzoek gedaan en ze waren stuk voor stuk met toewijding en zorg geschreven, maar op de een of andere manier was dat niet genoeg geweest. Zijn laatste paar boeken hadden nauwelijks indruk gemaakt op de markt en stonden minder dan vierentwintig uur in de hitlijsten voordat ze net zo snel weer verdwenen als ze waren verschenen. Jack had zichzelf ervan

overtuigd dat deze crisis tijdelijk was, dat zijn lezers zouden terugkeren, maar de maandelijkse royaltyoverzichten logen niet. Erger nog, zijn accountant bleek een oplichter te zijn, waardoor hij met een belastingaanslag zat die een klein bedrijf de das om zou kunnen doen.

En nu werd hem onverwachts een helpende hand geboden. Net toen hij dacht dat het niet erger kon worden, nam zijn voormalige agent, Vivienne Langford, plotseling contact met hem op. Hij was zeer verrast om van haar te horen, aangezien ze elkaar al een paar jaar niet meer hadden gesproken. Hun wegen waren gescheiden toen zijn verkoopcijfers waren gestagneerd. Hij was nog meer verrast toen Vivienne erkende dat hij waarschijnlijk te maken had met de algemene terugval in de verkoop van boeken in zijn genre, en ze zei dat ze een contactpersoon had die op zoek was naar een freelance schrijver. Ze had hem erop gewezen dat reisverhalen gecombineerd met goede fictie, altijd zijn sterkste punt was geweest en zei dat het artikel waar haar contactpersoon naar op zoek was, hem daarom op het lijf geschreven was. Jack had aanvankelijk gearzeld. Toen de samenwerking met Vivienne was gestopt, waren ze niet bepaald vriendschappelijk uit elkaar gegaan, maar het leek erop dat ze hem nog hoog genoeg had zitten om hem voor te dragen voor deze opdracht, en hij kon niet ontkennen dat het idee om snel wat geld te verdienen met het schrijven van artikelen aantrekkelijk was. Het zou hem helpen om voorlopig het hoofd boven water te houden, en hij had in het verleden ervaring opgedaan met het schrijven van dit soort artikelen. Hij stuurde de redacteur een e-mail en kreeg snel antwoord en een uitnodiging om persoonlijk af te spreken om het over de opdracht te hebben.

Jack keek naar de klok aan de muur. Zijn afspraak op het

hoofdkantoor van *The Morning Ledger* – een van de meest gelezen kranten van de stad – was over een uur.

Vijf minuten later trok hij zijn jas aan, pakte zijn aktetas en liep de deur uit naar de metro, die zoals gewoonlijk een waas was van grijs metaal, versleten blauw-gele bekleding en de geur van oude koffie. Jack stapte de metro in, wurmde zich in een hoekje en hield zich vast aan een metalen stang om zijn evenwicht te bewaren. Zijn gedachten raasden, zoals ze al weken deden. Ze bleven nooit lang bij één gedachte hangen voordat ze werden meegesleurd door de volgende golf van angst. Zou hij dankzij deze klus uit zijn financiële put kunnen komen? Het zou zeker helpen, en hij vroeg zich even af of hij misschien kon voorstellen om meer dan één artikel per week te schrijven, zodat hij nog sneller meer geld kon verdienen. Volgens zijn contract moest hij in de komende zes maanden ook zijn laatste boek afleveren, maar hij was er zeker van dat hij beide kon combineren, vooral als dat zou betekenen dat het minder pijnlijk zou zijn om zijn banksaldo te checken.

Terwijl de metro door de ondergrondse tunnels raasde, dacht hij na over zijn carrière. Vroeger hield hij van reizen en deed hij eindeloos veel inspiratie op voor het schrijven over verschillende plaatsen en ontmoetingen, maar nu irriteerde het bekende gekrijs van de wielen op het spoor hem, en zelfs deze korte rit door Londen voelde vermoeiend. En dat kwam niet alleen door de daling van zijn saldo of de schuld die hij nu had omdat hij de verkeerde financieel adviseur had vertrouwd. Er was nog iets anders wat hem dwarszat. Een hol gevoel in zijn buik dat hem vertelde dat hij niet alleen vastgelopen was, hij was verdwaald.

De metro stopte bij het station waar Jack eruit moest, waardoor hij uit zijn mijmeringen werd gehaald. Hij stapte het per-

ron op en liep vlot via het doolhof van tunnels en roltrappen naar de uitgang. Het hoofdkantoor van de krant lag slechts een paar straten verderop, een modern glazen gebouw dat opviel tussen de oudere architectuur eromheen. Het gebouw was strak, zakelijk en, naar Jacks mening, koud. Het rees als een monoliet de lucht in, met een gepolijst en reflecterend oppervlak, waardoor de bewolkte dag op de een of andere manier nog somberder leek. Hij stond even aan de voet van het torenhoge gevaarte en keek omhoog. Hij voelde zich net zo klein en onbeduidend als zijn huidige verkoopcijfers. Hij was al eerder in dit soort kantoren geweest, in de tijd dat zijn agent hem nog uitnodigde voor vergaderingen met uitgevers. Toen hij nog een agent had...

Hij schudde de herinnering van zich af, duwde tegen de draaideur en stapte een ruime lobby binnen. Het interieur was een geheel van marmer en staal, de vloeren glommen onder het kunstlicht. Aan een van de muren hing het enorme logo van *The Morning Ledger*, indrukwekkend in zijn gedurfdheid.

Jack liep naar de receptie. 'Ik heb een afspraak met de hoofdredacteur,' zei hij tegen de vrouw achter de balie, die opkeek en glimlachte. Ze knikte en wees naar de lift. 'Bovenste verdieping. Zodra de deuren opengaan, ziet u nog een ontvangstbalie.'

'Dank u,' antwoordde hij.

Toen de deuren dichtgingen, staarde zijn spiegelbeeld hem aan vanaf het gepolijste staal. De lift piepte toen hij de bovenste verdieping bereikte en Jack stapte uit in een gang met door glazen wanden afgescheiden kantoren. Hij werd naar een wachtruimte geleid, waar de receptioniste hem vertelde dat de redacteur hem zo zou ontvangen. Hij ging in een van de diepe stoelen zitten en voelde zich plotseling nerveus wor-

den. De deur rechts van hem ging open en tot Jacks verbazing stond Vivienne Langford daar. De laatste keer dat hij haar had gezien was op het jaarlijkse zomerfeest van zijn uitgever, kort nadat hij haar een e-mail had gestuurd waarin hij haar liet weten dat hij niet meer met haar wilde werken. Ze had dat niet goed opgenomen. Haar afscheidswaarden waren zelfs verre van vriendelijk geweest: ‘Zonder mij ben je niets.’

Even staarden ze elkaar aan.

Vivienne Langford zag er even hooghartig en verzorgd uit als altijd. Lang, slank, met perfect gestyled zwart haar en een outfit die eruitzag alsof die meer had gekost dan Jack met zijn laatste boek had verdiend. Ze was geen spat veranderd. Haar donkerrode lippenstift verscherpte haar duistere glimlach, die aan de hoeken omkrulde van zelfvoldane tevredenheid toen ze zijn blik ontmoette.

‘Jack!’ zei ze, met een stem zo glad als glas, maar met een ondertoon die suggereerde dat ze macht over hem had.

‘Dat is lang geleden.’ Hij stond op, zijn hart bonkte in zijn keel en hij kon zijn verbazing niet verbergen. ‘Wat doe jij hier?’

‘Ik heb net ontbeten met de redacteur, Miles. Ik zal jullie aan elkaar voorstellen. Miles, dit is Jack Hartwell. Jack, Miles Thornton.’

Miles Thornton stond nu ook in de deuropening van zijn kantoor. Hij leek eind twintig, had een slungelig postuur en een licht gebogen houding. Hij had een bleke huidskleur, alsof hij zelden buiten kwam. Zijn warrige bos donkerbruin haar zag er totaal chaotisch uit en zijn rechthoekige bril zat een beetje scheef op zijn neus. Jack had een strak pak verwacht, maar Miles gaf blijkbaar de voorkeur aan een gekreukt overhemd en een kabeltrui. Het soort dat Jacks oma vroeger als kerstcadeau breide.

Miles stak zijn hand uit en Jack schudde die.

‘Hoe gaat het met de boekverkoop?’ vroeg Vivienne, nonchalant tegen de deurpost leunend.

Jack wist zeker dat ze precies wist hoe het ging met de verkoop van zijn boeken, en hij had op dat moment beslist geen zin om dat met haar te bespreken, al helemaal niet in het bijzijn van Miles.

‘Je weet hoe het gaat in de boekenwereld,’ antwoordde hij ontwijkend.

‘Zeker,’ antwoordde ze. ‘Nou, ik laat je achter in de bekwaame handen van Miles. Het was leuk je te zien, Jack. We moeten snel eens bijpraten. Ik stuur je een berichtje.’

Jack knikte. De situatie verwarde hem. Ondanks hun meningsverschillen in het verleden had ze hem deze kans gegeven, en daar was hij haar stilletjes dankbaar voor.

‘Zo, zullen wij nu even zakendoen?’ zei Miles terwijl Vivienne gedag zwaaide en naar de lift liep.

Hij zag er misschien nonchalant uit, maar Miles straalde uit dat hij zich de kaas niet van het brood liet eten.

Jack liep het kantoor binnen, dat net zo strak en modern was als de rest van het gebouw. Hoge ramen omlijstten het uitzicht op de skyline van de stad en het bureau was onberispelijk, zonder rommel of persoonlijke spullen, een en al gepolijste oppervlakken. Miles gebaarde naar een stoel en Jack ging tegenover hem zitten.

‘Vivienne is vol lof over je.’

‘Dat is goed om te horen,’ antwoordde Jack, enigszins verast en niet in staat om het aanhoudende gevoel van onbehagen van zich af te schudden.

‘Ik begrijp dat je een zeer succesvol schrijver bent.’

Jack aarzelde en glimlachte beleefd terwijl hij snel zijn on-

gemak verborg. ‘Ik heb geluk gehad,’ antwoordde hij diplomatiek, waarbij hij het feit dat zijn laatste boeken niet het succes van zijn eerdere boeken hadden geëvenaard, zorgvuldig vermeed. ‘Schrijven kent altijd ups en downs, maar tot nu toe is het een ongelooflijke reis geweest.’

‘Laten we het over je eerste artikel hebben. Ik stuur je daarvoor naar Puffin Island.’

Jack trok een wenkbrauw op. ‘Puffin Island?’ herhaalde hij. ‘Het getijdeneiland dat via een dam verbonden is met het stadje Sea’s End?’

Miles leek onder de indruk. ‘Yep, dat eiland,’ antwoordde hij op nonchalante toon. ‘We willen in het artikel de lezer echt een kijkje achter de schermen geven. Ik wil niet het zoveelste oppervlakkige artikel over hoe mooi en idyllisch het daar is. Nee, ik wil dat je wat dieper graaft. Concentreer je op de tekortkomingen. De bewoners. Wat er echt speelt. Ik wil onze lezers laten zien dat het daar niet alleen maar puffins en zonneschijn is.’

Jack knipperde met zijn ogen en probeerde te verwerken wat hij zei. ‘Je wil dat ik eigenlijk iets negatiefs ga schrijven? Over Puffin Island?’

‘Precies,’ antwoordde Miles met een brede glimlach. ‘Ik heb gehoord dat de lokale bevolking... niet bepaald vriendelijk is. Nogal op zichzelf, vreemd. Ik wil dat je dat laat zien. Benadruk de barsten in de façade. Puffin Island is geen paradijs, Jack. Het is gewoon de zoveelste uithoek vol mensen die zich verstoppen voor de echte wereld.’

Jack schoof ongemakkelijk op zijn stoel. Hij had verhalen geschreven over veel plekken op de wereld en had altijd geprobeerd hun schoonheid en unieke karakter vast te leggen. Nooit eerder was hem gevraagd om op zoek te gaan naar de

slechte kanten van een plaats. 'Ik weet niet of dat mijn stijl is,' zei hij voorzichtig.

Miles wuifde afwijzend met zijn hand. 'Je bent een schrijver, Jack. Je past je aan. Schrijf een goed stuk en er zullen genoeg mogelijkheden zijn om meer geld te verdienen bij de krant. Tenzij je de baan niet wilt?'

Daar was het... de haak waarmee Miles hem naar binnen wilde hengelen. Het was duidelijk dat hij precies wist wat Jack hier vandaag had gebracht. Jack haalde diep adem, zijn gedachten gingen tekeer. Hij wilde dit niet doen. Hij wilde een plek waar hij nog nooit was geweest niet kapot schrijven. Maar de belastingaanslag dreigde en hij had geen andere opties. Hij dwong zichzelf te knikken. 'Ik neem de opdracht aan.'

Miles glimlachte breed. 'Vivienne zei al dat ik op je kon rekenen. Ik verwacht een concept binnen vier weken. Betaling vindt plaats bij levering. O, en het is niet de bedoeling dat je de insteek van het artikel met de bewoners deelt. Het zou zelfs een goed idee kunnen zijn om vriendschap met ze te sluiten, want je weet nooit wat ze dan met je delen.'

Jack stond op en Miles stak zijn hand uit. Hij had geen andere keuze dan die te schudden. Miles' stem volgde hem terwijl hij de deur uit liep. 'Welkom bij *The Morning Ledger*, Jack. Ik denk dat je hier prima zult passen.'

Toen hij weer in de lift stapte, was Jack teleurgesteld in zichzelf. Miles deed hem zo aan Vivienne denken, en aangezien hij het nooit eens was geweest met haar meedogenloze manier van handelen toen zij zijn agent was, voelde hij zich ongemakkelijk bij het aangaan van deze nieuwe relatie. Miles leek dezelfde moordende instincten te hebben en hij had hem gevraagd negatief te schrijven over deze eilandgemeenschap. Die gedachte liet een bittere smaak achter in zijn mond, maar

toen de liftdeuren achter hem dichtgingen en hij met zijn hoofd tegen de koele metalen wand leunde, wist hij dat hij geen keuze had. Hij had het geld nodig, en het was niet alsof hij ooit nog terug zou gaan naar het eiland of deze mensen weer zou zien. En wie weet zou er hierna een artikel volgen dat hij wel echt wilde schrijven.